

De lente wordt in ons geboren

De lente is er weer. Het seizoen der seizoenen waarin de dood van de winter overwonnen is. Het nieuwe leven barst los in al haar overvloed, met als hoogtepunt de viering van Pasen. Het is die tijd waarin ons hart wordt aangeraakt door een nieuwe symfonie die weerklinkt over de velden.

Aanvankelijk steken de bloemen hun kleine kopjes verlegen boven de kale grond uit. Maar weldra worden ze vrijmoediger als ze zich bij het grote natuurschouwspel voegen en hun hemelse schoonheid vol overgave tonen aan een wereld die zo snakt naar een beetje hoop en geluk. De vogels doen mee, met hun lofzangen aan de hemel, met melodieën zo teer, dat geen enkele aardse muzikant hun engelachtige kunsten kan evenaren. Lammeren en kleine geitjes, geitenlammeren met bruin-wit gespikkelde warme vachten huppelen in het rond. De boomtakken botten uit in wonderschone bloesems. Aromatische geuren van pas geploegde aarde hangen boven de velden en de aarde wordt gestreeld door een zacht briesje dat niet meer zo ijzig aanvoelt en koestert zich in de stralen van een gouden zonsopgang in het oosten. Dit is het lenteseizoen, het moment waarop de hele natuur een eenheid vormt van verlangens en verwachtingen. Er is hoop, er is geloof en er is ... leven.

Leven is het sleutelwoord. Leven, daar draait alles om. Leven, dat onverklaarbare mysterie waar we allemaal naar verlangen. Het is de kracht die alles prachtig maakt. Het is het tegenovergestelde van dood, die ziekmakende macht van de duisternis waar de hele schepping van walgt.

Het Evangelie heeft ook alles te maken met leven. Jezus zei: "Ik ben gekomen om mijn schapen leven in overvloed te geven." Het evangelie betekent verrijzenis. Het Evangelie betekent het einde van de winter. Het betekent lente. Door Jezus kan de mens de dood overwinnen en kan hij nu de eeuwige lente binnengaan. Het leven heeft de dood overwonnen en in ons wordt dezelfde lentesymfonie geboren op het moment dat we aan de voeten van de Meester neerknielen. Jezus zei: "Wie zich aan de Zoon toevertrouwt, heeft eeuwig leven. Wie de Zoon ongehoorzaam is, zal dat leven niet ontvangen. Integendeel, de straf van God blijft op hem rusten."

Lees ik dat goed? Zijn er werkelijk mensen die het leven niet zullen zien en de eeuwige lente niet in hun lichamen zullen voelen en hun longen niet laten vullen met verfrissende gezondheid en overwinning? Daar lijkt het wel op. Het is een groot raadsel, maar niet iedereen zal zich willen buigen voor de schepper van de lente. De apostel Johannes schreef: "Het oordeel komt tot stand doordat het licht in de wereld is gekomen, maar de mensen hebben de voorkeur gegeven aan de duisternis. Dat komt omdat zij slechte dingen hebben gedaan."4 Dat is zeker niet de schuld van God, maar toch probeert iedereen op een andere manier de dood te verslaan en de eeuwige lente binnen te gaan. "Dat geldt ook voor ons. Wij hebben als een voorproef van het nieuwe leven de Heilige Geest ontvangen, maar toch zuchten en verlangen ook wij naar de dag dat ons lichaam zal worden verlost van ziekte en dood." De culturele antropoloog Ernest Becker schreef: "Het idee van geloof, de angst ervoor, kwelt het menselijk dier meer dan al het andere; het is de drijfveer van alle menselijke activiteit." De seculiere humanist Luc Ferry, een fervent ongelovige, is daar een voorbeeld van. Hij schreef: "De zoektocht naar redding zonder God staat aan de basis van elk groot filosofisch stelsel, en is het essentiële en uiteindelijke doel ervan."

Redding zonder God? Lente zonder de Schepper, die zei: "Ik ben de weg, de waarheid en het leven," dat slaat nergens op. Dat is onmogelijk. Er was maar één man die de dood wist te verslaan en dat heeft Hij gedaan door op Goede Vrijdag te sterven en drie dagen later uit het graf op te staan. Hem, de enige wijze God, behoort alle glorie toe.